

ČERVEN / ČERVENEC
VOL.3

Časák kas ka

Z M Ě N Y

ROZHOVORY

ZÁBAVA

REAL LIFE

obsah

05

PO NÁS POTOPA?

Zamyšlení nad pokračováním redakce

12

UČENÍ NA SOCIÁLNÍCH SÍTÍCH

Rozhovor s učitelem - influencerem Robinem Řežábkem

17

KAM NA STŘEDNÍ ŠKOLU

Bez obalu o přijímačkách na umělecké školy

31

JE KAŽDÁ KNIHA SKVĚLÁ?

Recenze na další knihu Leigh Bardugo

37

UŽ KONEČNĚ ZAPOMEŇ

Porotou oceněna povídka Nikol Baracskaiové s tématem poznávání vlastní hodnoty

V čase změn...

Léto – čas slunce, cest, odpočinku, ale i změn.

Právě změna je tématem tohoto letního čísla. Ať už se jedná o velké životní přechody, jako je odchod na střední školu, nebo o drobné vnitřní posuny, změna je všudypřítomná.

V tomto čísle najdete především inspirativní rozhovory, které ukazují, že změna může být děsivá, ale i krásná. Nechybí básně, zamyšlení či recenze s tipy na četbu.

Změna není konec, ale začátek něčeho nového.

Ať už vás čeká zcela nová životní etapa, nebo jen letní zastavení, přejeme vám, aby vás tohle číslo inspirovalo.

Krásné léto!

Monika Sekelová
šéfredaktor časopisu

KDYŽ SE ŘEKNE...

Lusi

V mém životě jsem podlehla hodně změnám, některé k lepšímu, některé k horšímu. Změny jsou část života, kterou nemůžeme obejít.

Nikol B.

Znamená to pro mě další překážku nebo výzvu, kterou musím překonat, protože já osobně změny moc nemusím. Nové věci ano, ale s úplnými změnami se vypořádávám delší dobu a na tom není nic špatného. Změn by se nikdo neměl bát a měl by to překonat, ať už je to jakkoliv.

Terka

Jsem příznivcem časté změny vzhledu a zájmů, ale nemám ráda změny na poslední chvíli.

Sofi

Záleží na celkovém rozpoložení. Mám ráda zajeté koleje a rutinu, takže většinou se mi při slově „změna“ zjeví vlasy hrůzou, protože to znamená adaptovat se na novou situaci, na niž bych nemusela být připravená. V poslední době už mě ale jednotvárnost přestává bavit a těším se na změnu, kterou mi přinese střední škola.

Niky Baroš.

...že už to nebude takové, jaké to je právě teď.

PO NÁS POTOPA?

aneb redakční krize?

Naši redakci čeká velká změna v tom, že značná část redaktorek odejde na střední školu. Celkově nás je sedm aktivních redaktorek, z toho šest odchází na střední školu, takže se nebudou redakce účastnit. Otázka je, co tedy bude dál?

Konec redakce?

Před námi je spousta možností, co se může stát dál, a na tu nejhorší z nich nechci ani myslet – a tou je, že časopis už nebude vůbec. Byla by to velká škoda, protože vemte si to tak, že už je tady spousta let, zaplněný články, které tvoří samotní žáci.

„Před námi je spousta možností, co se může stát dál, a na tu nejhorší z nich nechci ani myslet.“

Proč by to mělo končit jen kvůli tomu, že už nemáme možnost nadále chodit? Proč by to vlastně měla být vina něčeho, co ovlivnit se nedá?

V čem ti redakce může pomoci?

Člověk by tomu nevěřil, ale redakce vám dokáže přinést spoustu benefitů. Hlavně v podobě zlepšení gramatické a pravopisné schopnosti, což mně osobně pomohlo hodně. Později pak už člověk nemá problém s tím cokoliv napsat a okecat, jak v běžném životě, tak ve škole. Hlavně čtenářské deníky jsou pro mě hračka. Ten jazyk, který si člověk vybuduje....

Člověk se opravdu dokáže v tom najít. Někdo píše o knížkách, o sportu, o hudbě, o událostech, o

pocitech, prostě hlavně o tom, co ho baví a má rád.

Jak redakce pomáhá mne?

Časopis byl pro mě místem, kde jsem mohla vypustit svou mysl a poslat ji veřejně do světa. Projevit názor, ať už objektivní, tak subjektivní, s velkou podporou paní učitelky Sekelové i od spoluredaktorek. Pociť mít volnost v ruce a psát si o čem v podstatě chci, samozřejmě i s nějakými pravidly, byl úžasný. Mrzí mě, že tohle je můj poslední rok v redakci, protože jsem nastoupila pozdě a byla jsem tady pouze dva a půl roku. Vážně není lepší pocit, než když vám chodí pozitivní zpětná vazba na váš článek, na vaše dílo, které si někdo přečetl.

NIKOL B.

Slunce zlatem pole líbá,
v dálce zpívá skřivan hrdě,
vůně sena krajem plyne,
léto dýchá v každé půdě.

Rybník šumí tichou písní,
děti skáčou z dřevěného mola,
kapky vody v smíchu tančí,
všechno žije, všechno volá.

Večernice spí pod lesem,
hvězdy mrkají jak v pohádce,
cvrčci hrají píseň tichou,
noc se snáší v jemné kytarce.

Léto

Zítřek svítá ranní rosou,
motýl hledá květ jak sen,
léto šeptá: „Ještě chvíli...
než nám schová podzim den.“

NIKY BAROŠ.

CESTA

tam a zpět

Co všechno se může stát mezi třetí a čtvrtou třídou?

Třeba to, že se přestěhujete do jiné země, začnete chodit do nové školy a objevíte úplně jiný svět. Taková byla cesta tam i zpět naší redaktorky Lusi a vy se teď prostřednictvím těchto řádků můžete vydat na tuto životní cestu s ní.

Má životní cesta začala tím, že jsem se narodila v Česku. Až do třetí třídy jsem ještě chodila na ZŠ Krestovou, ale po dvou týdnech jsem se přestěhovala do Brna. Zde jsem navštěvovala ZŠ Laštůvkovu po dobu jednoho roku. Tam to taky dlouho nevydrželo. Tím, že jsme bydleli na dobrém místě, tak se mi vůbec nikam nechtělo jít. Ale v Bulharsku jsem vždycky chtěla bydlet, a tak se i stalo.

V létě jsem byla zvyklá, že trávím čas v Bulharsku. Ale tohle bylo jiné - na konci prázdnin jsem se do Česka už nevrátila. Mí kamarádi z Bulharska byli velmi rádi a já taky. Byl to však velký nezvyk být v jiném prostředí než v Česku. Nastoupila jsem do 4. třídy na školu OU Ivan Rilski. Všichni tam byli kamarádští, a tak jsem byla ráda, že jsem si našla dobré kamarády.

**„V létě jsem byla zvyklá,
že trávím čas v
Bulharsku. Ale tohle bylo
jiné - na konci prázdnin
jsem se do Česka už
nevrátila.“**

ŠKOLA A ŠKOLNÍ SYSTÉM

Školní systém v Bulharsku je velmi odlišný od toho českého, a tak jsem potřebovala trochu času, abych si na něj zvykla.

Je tam zvykem, že velké školy mají ranní a večerní směnu. Každý měsíc se to mění, jeden měsíc jsem měla ranní školu, druhý jsem měla večerní.

Ze začátku to bylo trošku složité si na to zvyknout, ale pak už jsem to ani nevnímala. Další rozdílností oproti školnímu systému v ČR je určena četba přes letní prázdniny, kdy se pak přes školní rok na ně píšou čtenářské deníky a testy.

Na bulharské škole byly věci, co se mi velmi líbily. Jednou z nich je neexistence šaten, takže

jsme se nemuseli přezouvat a na bundy jsme měli ve třídě háčky. Další věc, která se mi líbila, byla možnost odejít o velké přestávce ze školy a jít si koupit jídlo, buď do blízkého obchodu, nebo do restaurace. Ale jasně, že jsme měli i občůdky ve škole, takže jsme si i tam mohli koupit jídlo a pití. Ovšem celkově se mi velmi škola líbila - paní učitelky byly velmi milé a chovaly se k nám jako ke kamarádům. Např. paní učitelka na bulharštinu byla velmi vstřícná a pomáhala mi, jak s testy, tak i s porozuměním povelů u daných prací.

Asi se ptáte, jak je to v Bulharsku s přijímačkami? Jsou tady dané tzv. přijímačky ve 4., 7., 10. a 12. třídě. Ve 4. třídě kvůli tomu, aby zjistili, jak si žák vede s učením a aby se psychicky připravil na 7. třídu. V 7. třídě kvůli odchodu na střední, v 10. třídě si nejsem jistá, jestli se pořád píšou, nebo už to zrušili. 12. třída přijde jako voda a to už je konec „učení- mučení“. V této třídě se píšou maturity. Nejenže v Bulharsku jsou zkrácené školní roky, ale tam končí i střední školy o rok dřív. Já jsem měla velké štěstí, co se týče testování ve 4. třídě. V této době zrovna nově vypukl koronavirus, takže kvůli velkému počtu nemocných se v ten rok přijímačky ve 4. třídě nekonaly.

„Je tam (v Bulharsku) zvykem, že velké školy mají ranní a večerní směnu. Každý měsíc se to mění, jeden měsíc jsem měla ranní školu, druhý jsem měla večerní. “

DOPRAVA

Velké neštěstí v bulharské vesnici, kde jsem bydlela, byla doprava. Autobusy zde nejely na přesný čas, klidně v rozmezí 1 - 2 hodin, někdy i 3. Ráno jsem měla výhodu, že jsem jezdila

autobusem v sedm, takže mi to vycházelo přesně na 1. hodinu, která mi začínala v 7:45. Na moji odpolední školu mi autobus do města jezdil také dobře, ale na cestu zpět jsem musela buď odejít ze školy dřív, abych stihla autobus na 18:45, nebo jsem musela čekat do 20:00.

„Autobusy zde nejely na přesný čas, klidně v rozmezí 1–2 hodin, někdy i 3.“

BULHARSKO NAVŽDY V SRDCI

Tahle „cesta tam i zpět“ se mi v konečném důsledku líbila - užila jsem si ji, protože ráda cestuji. I když teď každé léto cestuji do Bulharska, velmi mi chybí ty časy, kdy jsem tam bydlela.

LUSI

Učení na sociálních sítích

učitel - influencer

Přijímací zkoušky jsou pro mnoho žáků velkou výzvou – nejde jen o znalosti, ale i o psychickou odolnost. Právě o tom ví své učitel Robin Řežábek, který si na sociálních sítích získal oblibu díky praktickým radám, klidnému přístupu a podpoře žáků v náročném období.

Robine, na začátek bys nám možná mohl říct, odkud vlastně jsi?

Pocházím z Českých Budějovic, je to největší město Jihočeského kraje.

Narodil jsem se tu, jsem moc rád, že tu žiju, a plánuju, že tu zůstanu bydlet.

Co tě zavedlo k učení?

Určitě to byla práce v dětském domově v Boršově nad Vltavou, protože prvotní záměr od rodiny byl: „Robine, běž na psychologii, buď psychologem.“ Což se mělo nejdříve stát – opravdu jsem nejdříve dělal přijímací zkoušky na Karlovu univerzitu a na Jihočeskou univerzitu a absolvoval jsem proto praxi v dětském domově, což byla povinná praxe, kterou jsem musel absolvovat. Ale nakonec jsem zjistil, že jsem na tu psychologii ani nechtěl, že jsem tam byl spíš tlačenej, ale nebyla to nějaká moje vášeň dostat se tam a studovat psychologii. Ale strašně mě bavila, naplňovala práce v dětském domově, kde jsem pomáhal svým slovem dětem/dospělým – prostě obecně.

Pomáhal jsem jim tak nějak životně, hlavně i v těch školních povinnostech, protože neměli nikoho, kdo by jim dokázal s tou školou pomoci. Takže jsem se snažil spojit zábavné s užitečným a vlastně to byla taková první vize mé osobnosti, jak v životě, tak na internetu. Během doby covidu mě to tak zavedlo k práci na internetu, kde jsem ze začátku začínal jako *for fun streamer*, ale po nějakých žádostech od fanoušků, co po mně chtěli, abych jim pomohl se školou – protože v té době byla distanční výuka – jsem se rozhodl, že na internetu něco odučím. A tak jsem se stal tím, kým teď jsem.

„Ale strašně mě bavila, naplňovala práce v dětském domově, kde jsem pomáhal svým slovem dětem/dospělým (...).“

Jaké všechny předměty učíš?

Učím češtinu do maturity, vysokoškolskou matematiku do maturity, vysokoškolskou angličtinu do maturity, do FS certifikace, což je úroveň výš nad maturitou. Učím chemii, fyziku, biologii. Učím i základy

němčiny. Takže hodně toho odučím. Ale nejvíc žádaná je čeština, angličtina a matematika, a určitě i ta chemie a fyzika, protože je tak už spjatá s touto matematikou. Takže i tam po mně studenti chtějí vědět názvosloví chemické a naučit se počítat oxidy, soli, kyseliny, halogenidy a tak dále.

Jestli bys dostal šanci v dalším životě pracovat jako učitel, udělal bys to?

No tak samozřejmě – jako učitel tak z části pracuju. Nemám sice vystudovanou vysokou školu jako pedagog a na státní škole bych jako učitel pracovat nemohl, ale pokud bych mohl, tak asi ani ne, protože ten školní systém je tak nastavený. Dává nějaké možnosti, ale nějaké možnosti i bere, a vzhledem k tomu, jak chci svoji práci vést, by bylo někdy těžké, abych tam mohl prosadit svou povahu, svoje vize, svoje myšlenky a nápady, svoje učební techniky. Takže by bylo velmi těžké pak na státní škole učit a zůstat tím samým Robinem, jakým jsem, protože by mi to systém nedovoloval. Ale tím neříkám, že bych si to nechtěl jednou

„Učím chemii, fyziku, biologii. Učím i základy němčiny. Takže hodně toho odučím.“

zkusit – určitě by to muselo být super. Já jsem taky kolikrát na škole někde přednášel pro deváťáky, takže to bylo fajn to spojit takhle a zůstat u toho. Určitě budu rád, když zase budu přednášet na školách, přijedu za třídou a mít třeba nějakou motivační hodinu, ale zároveň klidně můžu odučit nějakou hodinu na přání a to mi problém určitě nedělá.

Jaký předmět z těch, co učíš, se ti nejlépe vyučuje/vysvětluje žákům?

Je mi to asi jedno, přiznám se. Všechny ty předměty jsou tak na stejný brdo. Každý má něco, nějaký plus a mínus, ale ono to není tak o tom, co vysvětluju, ale komu to vysvětluju. Celkově se musím každému studentovi, třeba u toho osobního doučka, přizpůsobit – jeho charakteru/povaze – a musím i to doučování dělat pokaždý jinak. Protože někdo je víc tichej, někdo zase víc mluví, někdo víc poslouchá, někdo míň. Takže se samozřejmě snažím srovnat ty cesty, jak to tomu studentovi co nejlépe předat, aby se nestalo, že by odcházel s tím, že to neumí. Spíš se snažím volit způsoby, jak to danému jedinci vysvětlit co nejlépe. Ale ve finále je mi fakt jedno,

co učím. Všechny ty předměty mám rád a každý má svoje plus a mínus.

Byl jsi pilný žák?

Nikoli, byl jsem ten největší rebel na škole. Nebyl jsem určitě pilný žák. Byl jsem pilný ne ve škole, ale ve sportu, byl jsem pilný v jiných věcech, ale rozhodně ne ve škole. Chodil jsem na osmiletý gympl mezi učitele, kteří zrovna moc fajn nebyli a spíš nás demotivovali. Poslouchal jsem věty typu, že jsme nejhorší třída na škole, že jsme nejhorší, že já jsem nejhorší, že to nezvládnou a co tam vlastně dělám. Klasický ty řeči, co mají tendenci učitelé říkat, jsme poslouchali ze všech stran. Kvůli takové demotivaci a obecně přístupu ke studentům jsem neměl ani chuť se něco učit a být pilný, protože jsem měl pocit, že to předem nemá smysl, když nás už předem odepisovali. Takže jsem se spíš věnoval jiným aktivitám. Byl jsem pilný v tenise a ve sportu, protože do tedka tenis hraju už 20 let. Věnoval jsem se svým aktivitám, u kterých jsem cítil, že mají do budoucna smysl a že mě opravdu baví. Spíš jsem

hledal cesty, jak se ze školy nezbláznit, takže jsem vymýšlel všechny možné kraviny, co bych mohl udělat.“

Jak dlouho hraješ tenis?

Tak to už jsem trošku zmínil. Tenis hraju už 20 let – bylo tomu před měsícem 20 let. Je to velmi neuvěřitelné, protože je mi devětadvacet let, takže většina mého života se odvíjela ve sportovním prostředí. Nejdřív jsem hrál 5 let fotbal, od 5 let do 9, pak jsem od 9 let začal hrát tenis. Kdybych měl ještě něco říct k tenisu, kromě toho, jak dlouho ho hraju, tak tenis byl pro mě strašně důležité místo – takový *safe place*, kam jsem se rád vracel, kam jsem rád chodil. Když jsem přišel na kurt, věděl jsem, že jsem jako doma. Když třeba doma bylo těžko nebo když bylo těžko ve škole, tak jsem se hrozně těšil na kurt, kde jsem se vybil. Měl jsem tam své kamarády, těšil jsem se na ten sport a na to, že se zase někam posunu, zlepším. Určitě – tenis je pro mě velmi důležitá část života.

„Spíš se snažím volit způsoby, jak to danému jedinci vysvětlit co nejlépe.“

Jaká je tvoje nejoblíbenější vzpomínka na tvoje žákovské roky?

Určitě třídní výlet, třeba Omiš v Chorvatsku, kde jsme byli s kamarády, nebo v Julských Alpách ve Slovinsku. To všechno byly nádherné zážitky. Doted'na tyhle vzpomínky vzpomínám s velkou radostí. Bylo to fajn, protože jsem byl obklopený mýma kamarádama.

Co bys poradil lidem, co váhají, jestli mají být učitelem?

Poradil bych jim, aby dobře zvážili, co role učitele obnáší a hlavně co k tomu potřebují, aby v té práci setrvali a aby je ta práce bavila. Učitel určitě potřebuje mít velkou trpělivost. To znamená nebát se vkládat dost času do vysvětlování dané látky a opakování. A určitě zachovat tu trpělivost. Potom si myslím, že učitel kromě trpělivosti musí mít to hlavní, a to je pochopení. Pochopení toho, že jste studenti a že tam nejste od toho, abyste všechno chápali hned, ale že jste tam od toho, abyste tak dlouho probírali tu látku, až to pochopíte. Tohle jsou dvě vlastnosti, co by budoucí učitel měl mít – pochopení/empatii a vytrvalost/trpělivost něco vysvětlovat. Ta práce může být samozřejmě krásná, ale pokud tyhle dvě vlastnosti člověk nemá nebo na nich

nepracuje, tak bude pro něj práce učitele velmi těžká. A hlavně hrozí, že ten člověk vyhoří, že ho ta práce prostě nebude bavit. A co bych doporučil učitelům v neposlední řadě – budte přátelští. Hlavně je hrozně důležité být ke studentovi kamarádem. Mnoho učitelů se bojí ztratit autoritu nebo respekt, když se studentem mluví jako se sobě rovným, ale to vůbec není pravda. Když vy budete respektovat jeho, on bude respektovat vás. A tenhle vzájemný respekt je klíčem k tomu, aby to i ve třídě bylo fajn a aby se učitel cítil mezi svými.

Co bys poradil budoucím deváťákům?

Rozhodně, aby neplašili, aby neměli pocit, že to, co je čeká – tím myslím přijímačky – je nějaký bubák, který se nedá zvládnout. Myslím si, že i vy sami můžete být příkladem a říct, že přijímačky se dají zvládnout, že jste se dokázali na ty školy dostat a že je to jenom o té práci.

Doporučil bych neusínat, snažit se neprokrastinovat a vzít to do svých rukou. Mít už od září tu disciplínu nastavenou tak, že jakmile padne září, tak nečekat na spásu boží, ale začít se pravidelně připravovat – protože od toho září je ideální čas. No a samozřejmě můžete přijít na moje streamy, které opět začnou v září, takže určitě budeme mít možnost projít celou tuhle cestu spolu.

Myslíš, že se budou přijímačky zlehčovat?

Myslím si, že budou pořád stejné. Akorát tam budou jiné úlohy a pořád to bude na stejný brdo. Jediný, co jsem slyšel – nevím, jestli jsou to nějaké zvěsti – je, že je možnost, že by se příští školní rok mohly psát přijímačky z angličtiny. Ale to se ještě uvidí. Každopádně se určitě bude psát čeština a matika, to je jasný. Ale ta angličtina tedka nedávno padla, takže doufám, že nepřibude další předmět navíc. Ale je to možné – a i kdyby ta angličtina přibyla, tak Robin je tady.

Děkuji za rozhovor

LUSI

**„(...) vzájemný
respekt je klíčem
k tomu, aby to i
ve třídě bylo fajn a
aby se učitel cítil
mezi svými.“**

KAM NA STŘEDNÍ ŠKOLU?

Jsem v devátém ročníku základní školy a moje cesta vede na střední uměleckou školu. Poslední měsíce byly velmi náročné – málo času, málo energie. Z měsíců se staly týdny, z týdnů dny. Všechno se rychle seběhlo a teprve až teď mi došlo, že odcházím ze školy, kde jsem trávila spoustu času.

- Pro deváčky je to velká změna, která může přinést mnoho. Každý kreativní člověk na základní škole si určitě řekl, že by si podal přihlášku na „umělku“, ale bál se. Pokud člověk chce jít na uměleckou školu, ať jde – za vyzkoušení nic nedá.

JAK SE PŘIPRAVIT NA ZKOUŠKY?

Začněte s portfoliem co nejdříve, abyste všechno stihli včas. Přijímačky na uměleckou školu se skládají ze tří částí. První část je talentová zkouška – většinou se kreslí nejdříve zátiší, potom úkoly na určité téma. Druhou částí bývá test z češtiny a někdy i z matematiky, a třetí částí je pohovor u komise. U pohovoru bych doporučila se nestydět a mluvit srozumitelně.

kroky umělce

„Pokud člověk chce jít na uměleckou školu, ať jde – za vyzkoušení nic nedá.“

Komise bude ráda, když ukážete své pravé já. Doporučila bych vám nelhat – věřte mi, že komise pozná, když zalžete. Já jsem začínala s portfoliem v listopadu, a i tak jsem nestíhala. Čím více prací budete mít, tím líp – ale všechny by měly být propracované. V portfoliu by nemělo chybět zátiší, portrét, malba, a pokud chcete na obor grafický design atd., tak určitě i fotky.

VIDEONÁVODY PRO SAMOUKY

Já jsem byla až do této chvíle samouk. Všechno jsem se učila sama a neměla jsem s tím žádný problém. V dnešní době se dají snadno najít různé návody, jak a co nakreslit, takže není povinností chodit do výtvarného kroužku.

OČEKÁVÁNÍ OD STŘEDNÍ ŠKOLY

Od přechodu na střední uměleckou školu toho na jednu stranu moc nečekám, ale na druhou stranu očekávám toho hodně.

Jsem člověk, který má rád změny, ale v tomhle případě – když se jedná o něco

**radly pro
uchazeče**

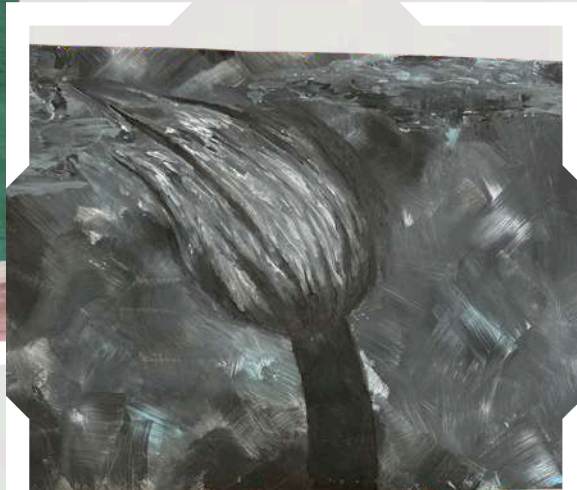
„U pohovoru bych doporučila se nestydět a mluvit srozumitelně. Komise bude ráda, když ukážete své pravé já. ”

důležitého – se bojím.

Vím však, že mi to přinese spoustu nových zkušeností a příležitostí, ale zároveň si uvědomuju, že se toho zas tak moc nezmění. Pořád budu vstávat brzy, chodit do školy a sedět od osmi ráno do odpoledne v lavici.

Doufám, že mě umělecká škola přesvědčí o tom, že se mýlím, a že to bude zábavnější, než si myslím.

Samozřejmě se těším, že budu moct využívat svou kreativitu na grafice atd.

ANDY

STŘEDOŠKOLÁK

aneb po základce

Dva kamarádi, dvě střední školy. Kája se vydala cestou umění, Ondra šel na informatiku – programuje, zajímá se o technologie a budoucnost plnou jedniček a nul. Potkali jsme se po nějaké době a začali si povídat o tom, co je baví, co je překvapilo a jak moc se změnil jejich každodenní život od základky.

Ondro a Kájo, co vás přinutilo si vybrat takovou střední školu a obor?

K: Chodím na Střední uměleckoprůmyslovou, keramickou a sklářskou školu, obor užitá fotografie a multimédia. Začalo to tím, že jsem vlastně nevěděla, na jakou školu chci jít.

Ale moje kamarádka mě poprosila, abych s ní šla na Den otevřených dveří (dále DOD), protože se hlásila na grafiku. Jelikož jsem nevěděla, na kterou školu jít, tak jsem šla s ní na ten DOD, a když jsem přišla do fotoateliéru, brutálně jsem se do toho zamilovala. Řekla jsem si, že to bude můj obor!

O: Chodím na ISSTE, Integrovanou střední školu technickou a ekonomickou v Sokolově, obor informační technologie. Od mala jsem měl rád počítače, počítačové hry. Prostě, když jsem byl malý, tak táta mi vždycky na počítači něco ukazoval a moc mě to bavilo. Jednou jsem si skládal svůj vlastní počítač, to mě taky bavilo, a tak jsem si řekl, že chci na IT.

Ve kterém jste ročníku a jak je to pro vás náročné?

K: Jsem ve třetím ročníku a je to pro mě dost náročný, protože všichni už teď tlačí s maturitou. Čeká mě hodně různých zkoušek, např. klauzury. Je to prostě stresující.

O: Jsem ve čtvrtém ročníku a je to pro mě velice náročné, protože v tu dobu, co dělám tento rozhovor, tak mě za týden čeká maturitní slohová práce z češtiny. Je to pro mě velice stresující, protože můj prospěch není úplně nejlepší, takže nevím, jestli se k maturitě vůbec dostanu.

„Jednou jsem si skládal svůj vlastní počítač, to mě taky bavilo, a tak jsem si řekl, že chci na IT.”
- Ondřej

Jaký jste měli vztah k vašemu oboru před střední školou?

K: Už mě bavilo kreslit a malovat, focení jsem se věnovala taky trochu. Vlastně, když jsem viděla ateliéry ve škole, tak mě to motivovalo se tomu ještě více věnovat a dát přihlášku na tento obor.

O: viz odpověď u první otázky.

Věnujete se nějak svému oboru i mimo školu?

K: Můj obor je vlastně i můj hlavní koníček. Trávím s ním dost času, jak už plněním různých úkolů, tak i svou vlastní zábavou.

O: Já bych řekl, že moc ne. Programuju a dělám tady ty věci okolo toho ve škole,

doma spíše počítač používám hlavně na zábavu.

Kdybyste si mohli vybrat svůj obor znovu, učinili byste tak?

K: To je hodně těžká otázka, protože sice mě můj obor baví, líbí se mi, že nemusím trápit matikou a dalšími (pro mne) nudnými předměty ze základky. Naopak mi přibyly možná i horší předměty, jako jsou dějiny výtvarné kultury, nebo figurální kresba. Ale asi bych si vybrala jiný obor, jen kvůli tomu, abych se nemusela trápit maturitou. Na druhou stranu si, říkám, že kdybych učinila jiné rozhodnutí, tak bych nepoznala fajn lidi z této školy.

O: Kdybych si mohl znovu vybrat obor, tak bych si nejspíš vybral jiný - něco lehčího, nebo něco jako ekonomika či veřejná správa.

„Jsem ve třetím ročníku a je to pro mě dost náročný, protože všichni už teď tlačí s maturitou.”
- Kája

„Umělec nikdy nedělá chyby, jen objevuje nové směry.”
- Kája

„Isšte, to si pište.”
- Ondřej

Doporučení pro deváťáky, co očekávat atd.?

K: Mám být upřímná? Asi bych se připravila na to, že na „umělkách“ jsou fakt zvláštní lidi a že je dobré naučit se zvládat konstruktivní kritiku. Dále určitě

nezanedbávat učení, od prváku si dělat poznámky, průběžné se učit. To se bude v budoucnu hodně hodit a sami sobě poděkujete.

O: Na střední škole je výhoda, že oproti základní škole máš větší volnost, je méně domácích úkolů, většinou. Prostě taková ta větší svoboda, která neznamená „Dělej si, co chceš.“, ale máš více prostoru rozhodovat se. Pokud se někdo chystá na IT, ale jen ho baví PC hry, tak by si to měl pořádně rozmyslet. Pokud se ale někdo o IT hodně zajímá, tak bych si zkusil programovací jazyk, nebo si o tom něco zjistil. Bude to totiž hodně důležité. A taky by měl mít nějaký přehled o hardwaru.

„Na střední škole je výhoda, že oproti základní škole máš větší volnost, je méně domácích úkolů, většinou.“
- Ondřej

Jak to máte s dojížděním do školy?

K: Ze začátku jsem hodně přemýšlela

nad „intrem“ a pak jsem si vlastně uvědomila, že potřebuju soukromí a tam by mi hodně chybělo, takže dojíždím a není to pro mě vůbec jednoduchý vzhledem k dálce a autobusovým spojům.

O: Od prváku až do půlky třetího jsem jezdil s mamkou, která pracuje poblíž. Od půlky třetího až doted' mám řidičák a jezdím vlastním autem.

Jak to vidíte s maturitou?

K: Maturita bude hodně zajímavá, protože jsme ročník, kterému se bude hodně věcí měnit a vůbec se na to netěším. Neumím si představit, že za rok ji budu dělat: asi jako všichni čeština a angličtina, dále dějiny výtvarné kultury, potom foto knížku na dané téma a podle výběru buď video/minifilm, nebo analogovou fotku.

O: Velký – špatný. Vůbec si nedokážu představit, jak udělám maturitu z češtiny. Mám zatím přečtených cca 5 knih z 20. Dál dělám maturitu z operačních systémů a praktických cvičení z odborných předmětů.

Plánujete studovat dále?

K: Určitě chci zkusit vysokou školu. Na Fakultu designu umění v Plzni nebo na UMPRUM do Prahy. Ale nemyslím si, že bych měla šanci, protože si prostě

nevěřím. Kdyby to tedy nevyšlo, chtěla bych se naplno věnovat nadále mému oboru, ať už jako fotografka, tak i jako kameramanka, nebo střihačka videí.

O: Zatím neplánuji studovat dál, ale uvidíme, co bude v budoucnosti.

Jak to máte s přáteli ze základky?

K: S většinou z nich už se nebavím, jen někdy za čas, když se potkáme, spolu prohodíme pár slov. Ale jinak se vůbec nebavíme. Jednu kamarádku ze základky mám u nás na SŠ, ale jiném oboru. Od prváku do začátku třetího jsme se bavily hodně, ale teď už se skoro ani nepozdravíme – každá jsme šla svou cestou.

O: Když jsem přišel na střední, tak jsem si udržoval kontakt s jedním kámošem ze základky až do půlky druháku. Pak jsme se už nebavili – ale na SŠ jsem objevil novou partu lidí, kteří jsou fajn, je s nimi sranda. Jsem rád, že jsem je poznal.

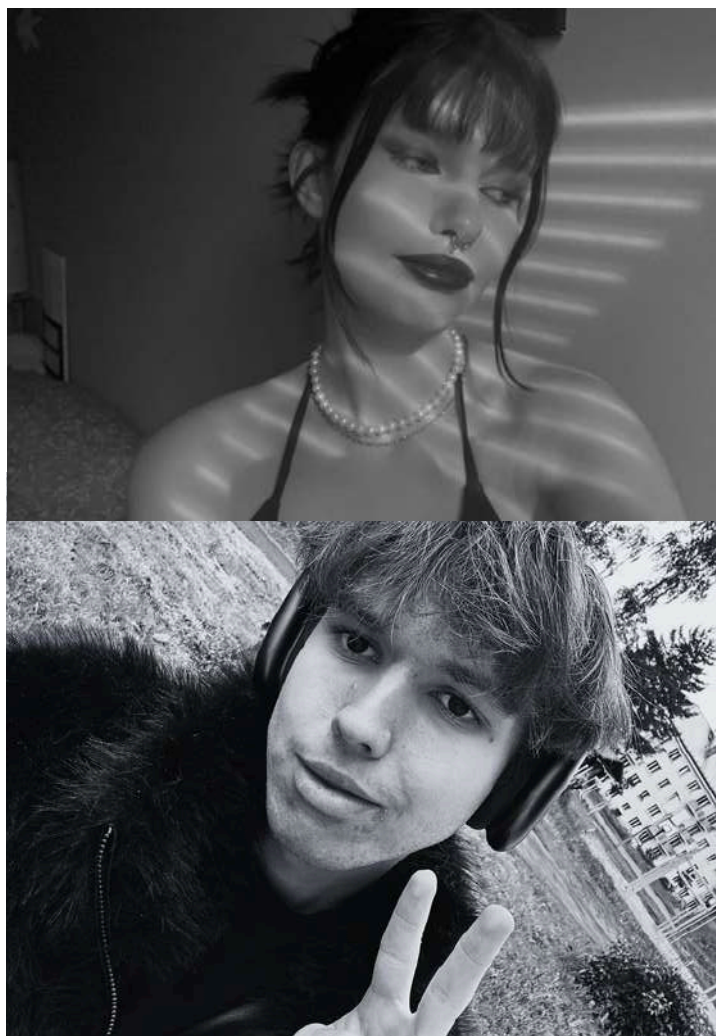
Zkuste srovnat základku se střední školou.

K: Tak mně se osobně líbí, že tě učitelé neberou jako „děcko“, ale jako dospělého člověka. Podle toho s tebou i komunikují. Celkově i to, že tam nejsou tak (pro mne) nesnesitelná pravidla. Je to volnější, máš zodpovědnost sám za sebe.

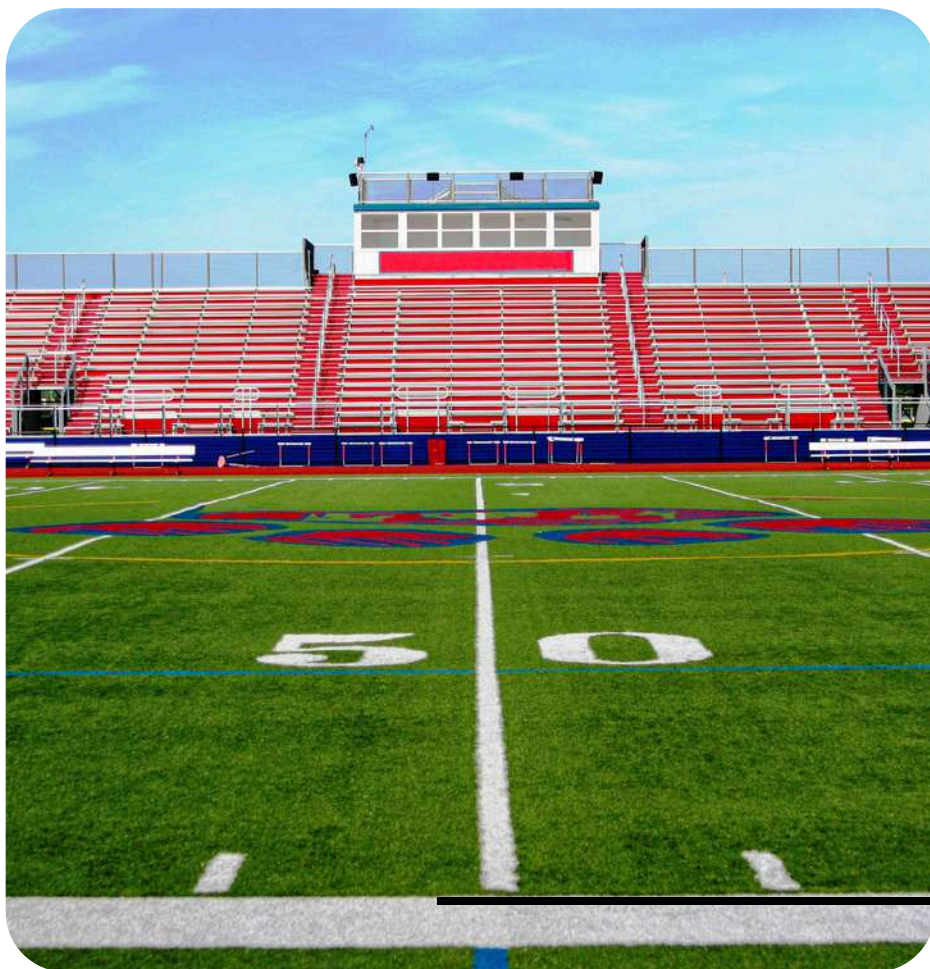
O: Na střední se mi líbí ten respekt, přístup a volnost, ale zase základní škola měla takový řád a jistotu, že tě nevyhodí.

Jaké máte podobnosti ve vašich oborech?

Oba se shodli na podobnosti ve vytváření webových stránek, zatímco Ondra se soustředí na kódování webu, tak Kája se zaměřuje na grafické zpracování webu.

NIKOL B.

„Všichni milují sporty! A taky School games!“

– Milan Proske

School games

MÍSTO A ČAS KONÁNÍ

Během dubna se žáci prvního a druhého stupně naší školy zúčastnili velké sportovní akce s názvem School games. Každoročně trvají School games tři dny, letos kvalifikace vyšla na 28. 4., 29. 4. a 30. 4. Všechny tyto tři dny se pořádá kvalifikace, ale i finále vždy na velkém hřišti, vedle koupaliště SNP v Zábřehu.

DISCIPLÍNY

Našli bychom tady okolo sedmi stanovišť, kterých se žáci mohli zúčastnit. Třeba já jsem se zúčastnila tzv. královské soutěže Racing Formula 1. Jinak se soutěžilo ve streetballu, fotbale, běhu, in-linech, vybíjené a přehazované. Do finále ale postoupili jen někteří z nás: holky ze streetballu a vybíjené, Eliška Kočí ze 7. A v in-line.

DOPROVODNÝ PROGRAM

Na School games hraje každý rok také DJ Lowa, samozřejmě tady najdeme i občerstvení a také stánek s Rainbow fest merchem. Ten většinou bývá hlavně na finále, kde si žáci mohou koupit pytlíky s barevným práškem a házet ho po sobě. Také se zde běhá tzv Rainbow run.

VELKÉ FINÁLE

9. června proběhlo velké finále této soutěže, kde se naši škole nakonec podařilo získat zlato i bronz, a to v disciplíně vybíjená a atletický víceboj.

sport jako zábava

TERKA

**Díky
za každé
písmeno**

Po čtyřech letech pravidelného psaní, tvoření, přemýšlení, škrtní i smíchu v redakci přichází chvíle rozloučení. Naše dvě skvělé redaktorky, Nela a Sofie, letos zakončí své působení v časopise. Od září je čeká nová životní kapitola na střední škole – a nám tady po nich zůstává prázdná židle, spousta krásných vzpomínek a stránky plné jejich nápadů, článků i originálních hlášek.

Sofi, proč jsi začala psát do časopisu?

Už během distanční výuky (4. třída), jsem se ponořila do kouzla psaní při vymýšlení fantasy povídek. Když se pak v šesté třídě naskytla příležitost přispívat do školního časopisu, byla jsem nadšením bez sebe. Zajímala jsem se tehdy o téma ekologie a viděla redakci jako možnost, jak o této problematice informovat ostatní. Své staré články ani povídky upřímně moc ráda nečtu.

Podle čeho vybíráš téma, o kterém budeš psát?

Většinou se moc neřídím tématem čísla a ráda si najdu něco svého, co mě baví, o čem se chci dozvědět něco víc, ale zároveň o tom vím tolik, abych mohla informovat čtenáře. Už asi dva roky jsou mou stálou knižní recenze.

„Většinou se moc neřídím tématem čísla a ráda si najdu něco svého, (...)“

Budeš se chtít věnovat tomuto psaní i na střední škole?

Ráda bych, ale rozhodně ne hned. Nejprve se plánuju na novém místě „zabydlet“. Zaměřím se na zvládnutí přestupu do prvého ročníku, protože je to prý docela náročné a nechci si toho nabrat víc, než kolik unesu.

O jakém svém článku si myslíš, že je nejlepší?

Při čtení většiny ze svých článků mám osypky, protože mi žádný nepřijde dost dobrý. Velmi spokojená jsem s Podzimními knižními novinkami z letošního prvního čísla.

Vidíme, že do časopisu píšeš zejména o knížkách, máš nějakou, kterou bys doporučila každému?

Rozhodně série Šest vran od Leigh Bardugo, také cokoliv od Edgara Allana Poea a nedávno jsem dočetla román Odepsaný od Osamu Dazai, který byl rovněž velice zajímavý.

Přinesl ti časopis něco?

Určitě ano. Když se podívám na svůj první a poslední článek, vidím velký pokrok. Také jsem se naučila více spolupracovat s ostatními a pracovat pod tlakem.

„Když se podívám na svůj první a poslední článek, vidím velký pokrok.“

Máš třeba i nějaké jiné koníčky než jenom psaní?

Už od mala hodně čtu a taky poslouchám hudbu.

Děkuji za rozhovor, Sofi.

Nelo, co tebe přivedlo do školního časopisu?

Už zhruba od 6. třídy jsem věděla, že chci být reportérka, a jakmile se ke mně dostala příležitost psát do školního časopisu, řekla jsem si - proč ne?

O čem hlavně píšeš a proč?

Píšu převážně o sportu. Proč? S tátou jsem začala koukat na fotbal zhruba v roce 2022 a hodně mě to chytlo, díky tomu jsem si našla nový koníček a začala sledovat sport všeobecně. Momentálně nejvíce koukám na Formuli 1 a fotbal, a myslím si, že to jde vidět i hodně na mých článcích.

Souvisí nějak články s tvými koníčky?

Určitě. Mé články jsou hlavně o sportu, který hodně sleduju a v blízké době ho chci i provozovat.

Vidíš nějakou změnu/pokrok ve své autorské tvorbě?

Trochu se za své starší články stydím, jde vidět, že mi chvíli trvalo, než jsem našla svůj styl apod. Každopádně, když se na ně dívám, vidím jakýsi progres a za to jsem ráda.

Když jsem začala psát, bylo mi zhruba 12, teď je mi 15 a logicky se mi s narůstajícím věkem zvětšila slovní zásoba. Taký více píšu, hlavně pro sebe, takže se zlepšuji, zatímco kdysi jsem psala pouze do časopisu. Takže jo, změna tu je.

Co ses v redakci naučila?

Upřímně mě nenapadá nic, co bych se naučila, kromě toho, že díky tomu lépe píšu. Možná jsem se malinko zlepšila v

„(...) jakmile se ke mně dostala příležitost psát do školního časopisu, řekla jsem si - proč ne?“

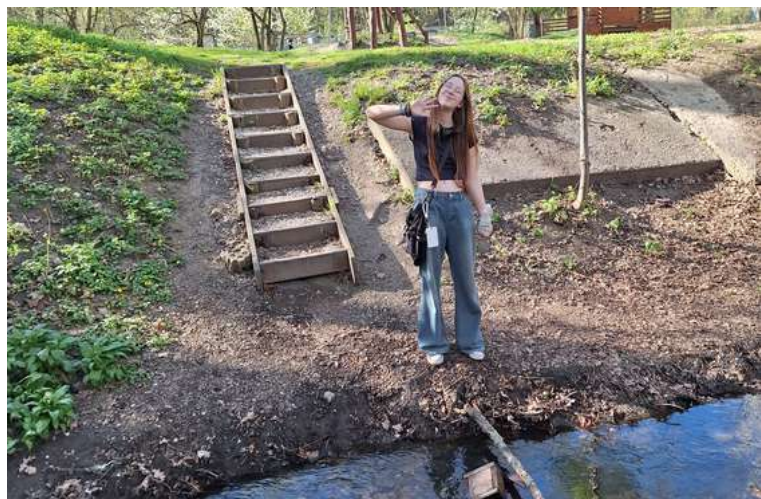
jakési interakci s lidmi.

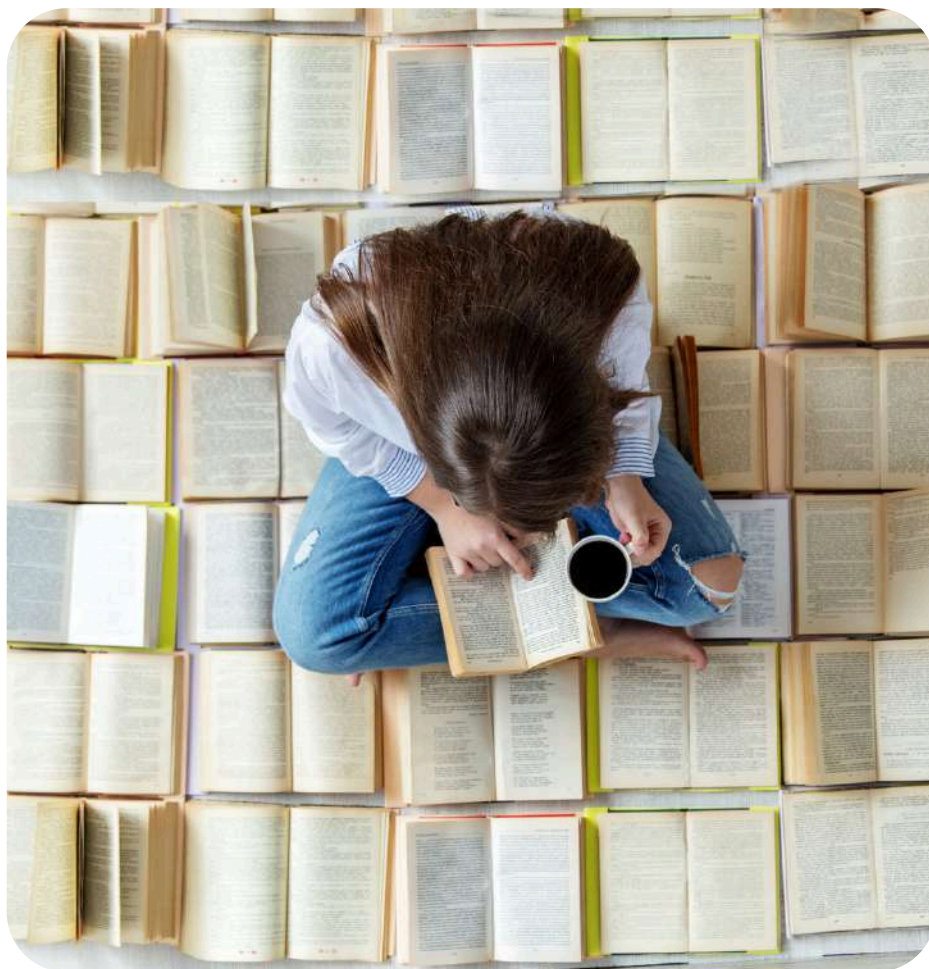
Co tě na časopisu nejvíc baví?

Já ani nevím. Ze začátku mě to bavilo, protože to bylo něco nového, a měla jsem spoustu nápadů o čem psát. Ted' už spíše nápady nemám, protože se nic nového neděje, a tak mě to logicky už méně baví. Ale neřekla bych přímo, že mě psát do časopisu nebaví.

**„(...) když se na
ně (starší články)
dívám, vidím
jakýsi progres a
za to jsem ráda.”**

Děkuji za rozhovor, Nelo.

**„Měla jsem
velká
očekávání,
která nebyla
naplněna.“**

– Sofie Hurtová

Je každá kniha skvělá?

Fanoušci bestsellerové autorky Leigh Bardugo na podzim zajásali, když se její nejnovější román s názvem *Familiár* dočkal českého překladu. Sama jsem tuto novinku zmiňovala ve svém článku z podzimního čísla.

POD DROBNOHLEDEM

Děj je zasazen do renesančního Španělska. Hlavní hrdinka - služka Luzie Cotadová skrývá svůj židovský původ a ulehčuje si

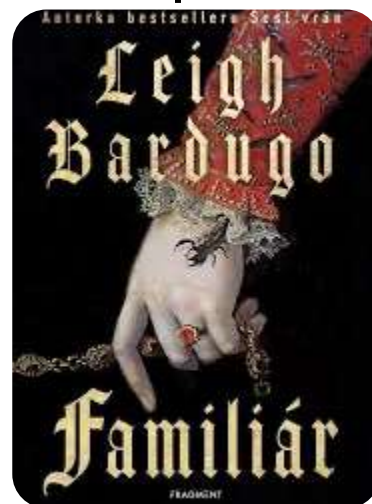
život kouzly. Magii přivolává zpívanými rčeními v ladino, jazyce Židů a jejich potomků žijících na Pyrenejském poloostrově do roku 1492 - tehdy byli totiž ze Španělska vyhnáni. Její schopnosti jsou odhaleny a ona tak musí čelit nebezpečí (nejen) ze strany inkvizice.

VZLETY A PÁDY KNIHY

Kniha je historická fikce s poměrně pomalým začátkem. Skvělá výprava někdy zakopne a pár logických děr, stejně jako některé vlastnosti hlavní hrdinky, trochu ubírají vítr z plachet. Měla jsem velká očekávání, která nebyla naplněna. Leigh Bardugo zvládá skvěle navozovat atmosféru, přenést nás do historického prostředí a vytvářet dynamické dialogy. Postavy jsou však šablonovité, jakoby už nechtěla vymýšlet originální charaktery a inspirovala se svými předešlými díly. Hlavní hrdinka má tajemství, umí kouzlit, přitahuje ji záhadný Santángel, kterého se všichni bojí, a je tak cílevědomá, až mě bolí to číst, protože ambice jí zatemňují mozek. To by se dalo přežít, kdyby byla Luzia alespoň sympatická. Další z hlavních postav, Guillén Santángel, měl velký potenciál. Ze všech postav byl asi nejpromyšlenější, ale přesto působil nedotaženě a nemám pro něj moc dalších pochval.

STOJÍ KNIHA ZA PŘEČTENÍ?

V prvních kapitolách jsem si užívala napětí, které mezi milagrero a El Alacránem panovalo a dávalo podklad pro začínající romantickou linku. Bardugo umí psát slow burn, ale když se vztah postav rozvinul, začal být zvláštní, nepřesvědčivý a přestal mě bavit. Ostatní postavy měly hromadu času se pořádně projevit, ale nestalo se. Jediným účelem příběhové linie Valentiny Ordoňové bylo dát jí osobnost, aby nepůsobila jen jako kulisa, a vzbudit ve čtenáři náhlý příval touhy vykašlat se na muže.

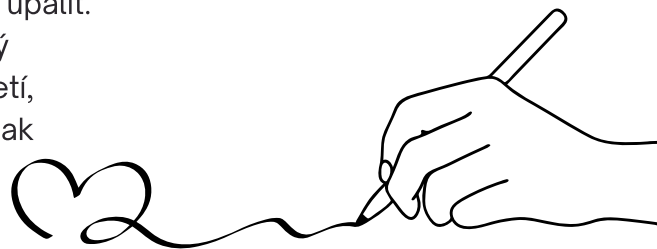

„Postavy jsou však šablonovité, jakoby už nechtěla vymýšlet originální charaktery a inspirovala se svými předešlými díly.“

To se sice povedlo a Valentina doopravdy zapůsobila jako jedna z nejpovedenějších postav, ale ve výsledku by se dala z příběhu vypustit a roli, kterou sehrála na začátku, mohl převzít kdokoli jiný.

Musím vyzdvihnout asi posledních cca sto stran, protože jsme svědky zvratu (poměrně předvídatelného) a příběh začíná spět k závěru. Luzia se náhle ocitá uvězněna v cele inkvizice v Toledu a má čelit obviněním z vlastizrady a čarodějnictví. Tuto část knihy jsem četla skoro se zatajeným dechem a i přes menší dějové a logické díry mě bavila.

Romantika mezi Santángelem a hlavní hrdinkou opět ukázala svou lepší formu a bylo mi i trochu líto, že se je chystají upálit. K mé spokojenosti v tu chvíli stačila jediná věc. Tragický konec. Máme příběh odehrávající se v šestnáctém století, který se celou dobu nijak zvlášť netvářil jako pohádka, tak proč mu dávat happy end?

ZÁVĚREČNÉ KLIŠÉ

Poslechněte si ten neuvěřitelně nucený a nelibivý závěr - Luzia a Santágel žili věčně, on se kvůli poutu s rodem de Paredesů každé ráno obracel v prach a ona ho dávala kouzly do kupy, procestovali svět nesčetněkrát kolem dokola.

Přitom daleko lepší by bylo je prostě nechat umřít. Nenutit tu nepřesvědčivou romantickou linku pokračovat a aspoň se pokusit ve čtenáři vzbudit emoce.

Abych to shrnula - kniha upoutá svou krásnou obálkou a jménem autorky, nápad byl dobrý, prostředí skvělé, styl psaní čtivý a barvitý, postavy měly potenciál a našla jsem si mezi nimi takové, na jejichž pasáže jsem se těšila, ovšem hlavní hrdinka nebyla sympatická, romantika nucená a nepřesvědčivá a konec mě příliš nenadchnul. Celkové hodnocení je tedy 3/5.

„Máme příběh odehrávající se v šestnáctém století, který se celou dobu nijak zvlášť netvářil jako pohádka, tak proč mu dávat happy end? “

Být básníkem

Sepisuješ úvahy,
s lehkostí kladeš slova.
Verše tvoříš bez námahy,
jen abys ztichnul znova.

Tvá díla jedni chválí,
avšak jiným přijdeš malý.
Nevidí smysl ve tvém umění,
neznají kouzlo slov.

Jednou máš radost
nad povedeným dílem,
jen aby jiní
pohrdli tvým cílem.

Ztrácíš čas
s omšelými slovy,
že to nikam nedotáhneš,
to ti každý poví.

Únik a radost,
kritika a starost.
Tak popíšu rýmem,
jaké to je - být básníkem.

Pozn. redakce: Autor si nepřeje být uveden.

Zapomeňte na bezbrannou Karkulku a záludného vlka ze školních čítanek. Přichází příběh plný přestřelek, kovbojů, nečekaných lásek a drsných hrdinů – to vše zasazené do světa, kde se klasická pohádka střetává s divokým západem.

Za devatero horami a sedmero řekami byla jedna planina a na té planině byl dům, kde bydlela krásná, drsná Karkulka a její maminka.

Jednoho horkého a teplého dne, kdy se rozprašovala voda ve vzduchu, řekla maminka Karkulce: „Karkulko, tvoje babička je nemocná, přines jí prosím vodu a jídlo, vezmi si koně a revolver. Utíkej, co ti síly stačí, a neohlížej se.“ Karkulka poslechla a pádila, co jí síly stačily.

Tu se před ní objevil na koni Kovbovlk a řekl: „Kampak, Karkulko? Kam pospícháš?“ Karkulka odpověděla: „Za babičkou, vlku.“ Vlk se zamyslel a zeptal se znovu: „A kde bydlí tvá babička?“ „Támhle, za třemi pařezy,“ odpověděla Karkulka.

Vlk se rychle rozjel a pádil do chalupy za babičkou. Kovbovlk vešel do dveří a uviděl krásnou babičku. Babička uviděla vlka a zamilovala se do něj.

Přestřelky Karkulky

Babička řekla: „Ach, vlku, miluji tě, ale můj hlad je silnější.“ Vlk odvětil „Ne, já mám větší!“ A začala přestřelka pistolemi.

Po dlouhém boji babička zasáhla vlka, odzbrojila ho, když držel zbraň, a rozhodla se vlka sníst.

V tu chvíli přijela Karkulka, vstoupila do dveří a uviděla babičku, která se chystá sníst vlka. „Babičko, neee, nejezte vlka, přinesla jsem vám vodu a jídlo!“ Babička se otočila a řekla: „Dobrá tedy, najím se a posilním.“

Ale v tu chvíli vyskočil vlk, využil situace a sežral babičku i Karkulku.

V tom okamžiku vyjížděl Drsnomyslivec na koni od potoka, ve kterém se právě ovlažoval, a uslyšel zvláštní zvuky. Přijel blíže k domu babičky a zaposlouchal se...

„Odkud se ty zvuky ozývají?“ zeptal se Drsnomyslivec sám sebe. Znovu uslyšel vlka, jak těžce oddechuje. Otevřel dveře a uviděl vlka, jak si právě odříhl a měl velikánské břicho jako balón. Nenápadně se přiblížil zezadu k vlkovi a omráčil ho. Potom vzal nůž a rozpáral mu břicho, kde byla babička s Karkulkou.

Myslivec uviděl Karkulku a zamiloval se. Karkulka byla šťastná, že ji i babičku vysvobodil krásný Drsnomyslivec. Když ho uviděla, podívala se na něho, v okamžiku se zamilovala také.

Potom, co Drsnomyslivec vytáhl z břicha obě dvě, babička vlkovi zašila břicho. Dala mu najíst a rozdělila se s vlkem o jídlo, které právě Karkulka přinesla.

Protože byla babička moc hodná, vlkovi odpustila, pak se vzali a žili v její chaloupce. Karkulka s myslivcem se do sebe natolik zamilovali, že se také vzali, a všichni byli šťastní až do smrti.

DANIEL HRANICKÝ

Už konečně zapomeň!

Někdy stačí jediné slovo, aby se rozběhla fantazie. Právě takové slovo – zrcadlo – dostali mladí autoři jako téma v celostátní soutěži pořádané Muzeem Brněnska. Mezi těmi, kdo se do výzvy pustili, byla i Nikol Baracskaiová. Její povídka porotu zaujala natolik, že si vysloužila pochvalu za originální literární zpracování.

Zase ležím v posteli, pohled mířím na strop nade mnou, plný fleků od špatně vymalované stěny. Jenom čekám, až budu muset ráno zas vstát a dívat se do zrcadla. Cítím se jako ten strop, na který hledím. Prázdný, flekatý, už několik let nepřemalovaný. Každé ráno mám chuť to zrcadlo rozbít. Každé ráno chci, aby se roztříštilo na milion kousíčků. Radši bych ležela v té posteli a už nikdy nevstala. Nechci vstát, nechci se na sebe dívat. Nechte mě spát, prosím.

Zase, zase a znovu mi stékají slzy po tváři. Je mi horko a zároveň zima. Mikina mě zahřívá, ale na nohy peřina nepomáhá. Nikdo mě neslyší, ani nechci, aby slyšel. Dvě ráno, tři ráno, zítra škola a já pořád nespím. Topím se v slzách a doufám, že mě to vyčerpá natolik, že

usnu. Každý boží den se musím postavit tomu zrcadlu, tomu odrazu. Zase a znovu, pořád dokola, už nemůžu. Něco mi šeptá: *Znič to!* Ne, to nemůžu... *Rozbij to!* Ne...*Dělej! Dělej! Udělej to!* Ne, to neudělám. Cítím ty slané kapky na tváři znova. *Dělej! Rozbij to! Ted! DĚLEJ!* Tolikrát. Nechce to sklapnout, tak to udělám.

Ticho, úleva, už ten hlas nešeptá. Krev, bolest, střepy – to následovalo po té chvíli ticha. Bodavá bolest mých kloubů, třes mé ruky. Červená všude. Na ruce, na střepích, na tom rozbitém odrazu. Proboha, co jsem to provedla? První, co mě napadlo, bylo vzít deku a hodit ji přes zrcadlo. Sakra, moje ruka. Díky bohu mě zachrání bandáž z boxu. Omotala jsem je kolem ruky a vyrazila do školy, jako kdyby se nic nestalo. Celou školu nevnímám, jenom myslím na to, co se bude dít, až přijdu domů.

„To nemyslíš vážně! Můžeš mi to laskavě vysvětlit?“ řve máma hned ve dveřích. Ani boty si nestihnu vyzout. „Co jako?“ dělám hloupou. „To zrcadlo! Jsi normální?!“ V tu chvíli ztichnu. Čekám facku, ale nepřichází. Už je ze mě unavená, dokonce fyzický trest vzdala. Dělám, že neslyším. „Já už nevím, co s tebou. Nemám na to sílu. Když ti nepomůžu já, musí někdo jiný,“ pronese máma. Cože? Kdo? Přestalo ji to bavit, už zvedá telefon. Co to dělá? Než se naděju, už balím kufry. Psychiatrická léčebna čeká. Jsem magor, oficiální magor. Nemám už ani sílu s ní mluvit. Pálivá bolest kloubů pořád neustává.

Snaží se na mě mluvit, ale já mlčím. Nemám slov. Ani se nerozloučím. Jdu prostě dál, čelem svému osudu. Strávit tady tolik zbytečného času. Je mi to jedno, prostě to přežiju.

Pokoj po dvou, to se dá. Vyndám si věci a dělám, že mi to je jedno. Přitom uvnitř sebe chci domů, do své postele. Na pokoji je se mnou holka asi stejného věku, jmenuje se Anna, vyšší zelenooká bruneta. Zápěstí jí objímá obvaz. „Poprvé?“ ozve se. „Cože?“ ptám se, i když jsem slyšela. „Ptám se tě, jestli jsi tu poprvé?“ zeptá se znovu s větším důrazem. „Jo, jsem.“ Vypadá sympaticky, zároveň trochu rázně. Dáme se do řeči a sdělíme si, za co tu jsme. Ona už podruhé. Rodinu má nanic – drogy, alkohol, krvavé zápěstí – a tak skončila tady. Vidím v nás dost podobností.

Pár dní už uběhlo. Každý večer si o sobě řekneme víc a víc, smějeme se, brečíme, mluvíme a pak se nám ráno nechce vstávat. Je úžasná. S ní skoro zapomínám, proč tu jsem a kde to vůbec jsem. Jenže mi to zase kazí terapie, nesmysly, kecy. Dneska mě ta ženská v plášti netrápila dlouho. Prý vidí posun. Já vůbec nic nevidím. Jaký je v tomhle smysl?

Vracím se na pokoj. Zase se vyhnu tomu zrcadlu vedle skříně Anči. Začíná si toho všímat. „Pojď sem,“ ozve se za mnou. „Cože?“ „Slyšíš moc dobře, tohle nezkoušej.“ Usměju se: „Znáš mě až moc dobře,“ přijdu k ní blíž, „co je?“ „Otoč se tam,“ ukáže k zrcadlu. „Proč?“ zvednu obočí. „Prostě to udělej.“ Zaváhám, ale stejně se otočím se zavřenýma očima. „Otevři oči.“

Otevřu oči. Proč ji poslouchám? Ani mámu takhle neposlechnu. Zase ten odraz, kterému se už několik týdnů vyhýbám. Co ode mě chce? „No a jako co?“ nechápavě se ptám. „Koukej.“ Tak dlouho jsem se neviděla. Žádná změna. Možná jenom ve tváři mám výraznější barvu, kruhy pod očima jsou menší, protože už tolik nebrečím. Zase uhnu pohledem. Stojí za mnou, kouká se přímo na sebe a pak na mě úplně bez problému. Jak to dělá? „Sundej si tu mikinu, prosím tě.“ „Proč jako?“ zamračím se. „Prostě to udělej. Neboj se, nikdo jiný tě nevidí. A já už tě viděla tolikrát. Ty jsi viděla mě, já tebe, pochybnosti... ale protože jsi mi je řekla. Jinak bych si toho ani nevšimla. Myslíš si, že to zrcadlo ti vidí do duše? Ne. Sundej si tu mikinu, prosím. Věř mi.“

Vidím ten její pohled a tón hlasu. Není stejný jako mámy. Nesoudí mě. Čeká. Věří mi. Nenutí mě...Nechci se s ní hádat, tak si ji sundám. Zavřu hned oči. Po chvíli cítím ruce na mých bocích. Co to dělá? „Neboj, otevři oči. Jsem s tebou.“ Zase se podívám. Čekám na ten hlas, až začne zase v mojí hlavě řvát...Ale nic. Je ticho. Jak to sakra dělá? Chytne moji ruku a dá ji vedle té své. Ta její zjizvená. Ta moje bledá. „Vidíš? Nikdo není dokonalý. Koukej.“ Položí ruku na své břicho, pak na to moje. Trochu ztuhnu, ale pak zase povolím. Není tlustá ani hubená, je něco mezi, a až teď si toho všímám. „No a? Pořád nechápu.“ „Ty to pořád nechápeš, že ne?“ „Co nechápu?“ „Každý má něco. Život není tak seriózní a dokonalý. Jasně, že jsou vždycky nějací, co budou blbě čumět, ale co tě to zajímá? Je spousta lidí, co tě berou takovou, jaká jsi. Třeba jako já. Už konečně zapomeň na ty kecy, co ti utkvěly v hlavě. To, co ti říkali, museli to odněkud vzít, ale je to jenom dělání z komára velblouda, chápeš? Jenom chtěli zdramatizovat tvé menší nedokonalosti, kterých si skoro nikdo nevšímá. Ti, co hledají slabiny, jsou zbabělci. Oni ti za to nestojí, věř mi.“

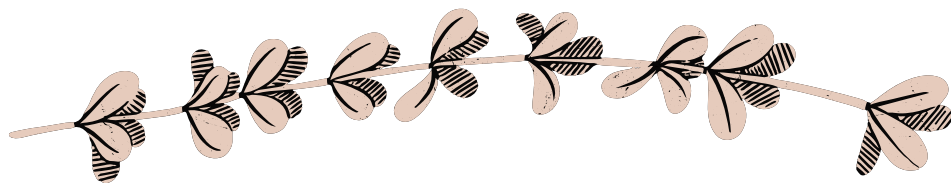
Chvilí se na ni šokovaně dívám. Nikdo mi to ještě takhle neřekl. Všichni do mě cpali, jak krásná jsem, ale nikdo mi to neřekl takhle. „Já-“ zaseknu se. „Neříkej nic. Nemusíš. Jenom koukej.“ Podívám se chvíli na ni, pak zase na sebe. Má pravdu. Není to zas tak zlý. Ona taky není dokonalá. Nikdo to nikdy neřešil. Stačilo jenom slyšet tu pravdu od někoho, komu věřím. Žádné tupé nesmyslné kecy. Překvapivě tohle stačilo.

Po tomhle, co se stalo... Ano, pořád tam ten pocit vzadu v mysli byl, ale trochu jiný. Jediný, kdo mi pomáhal, byla ona. Jenom ona. Schovávala mi mikiny. Děkala jsem našťavanou, i když jsem nebyla. Každé ráno stála se mnou u zrcadla. Pomáhala mi. Měla pravdu. Moc lidí se nezajímalo. Moje bledé hubené ruce a nohy. Můj nos lehce do špičky. Moje baculaté tváře. Sice ano, vždycky byl někdo, kdo blbě koukal, ale ona tam byla pokaždé, aby jim řekla: „Nečum.“ A vždycky zajistila, že já se cítím dobře.

Nikdo mi nedokázal pomoci tak jako ona. Nikdo jiný mě tak nepochopil jako ona. Ani moji doktoři, ani moje máma. Už jsem jí dokázala odpustit. Kdyby mě tam totiž neposlala, tak nikdy nepoznám tak úžasnou holku. Holku, která mě z toho dostala. Holku, která mi pomohla a pořád pomáhá, i když už jsme odtamtud obě pryč. Naučila mě se mít ráda a já ji to naučila nazpátek s jejími jizvami.

Mamka koupila nové zrcadlo s černým rámem. Pokaždé, co se ráno do zrcadla podívám, vzpomenu si na ni. Vzpomenu si na její slova.

Postupem času jsem se začala mít více ráda. Chodila jsem častěji ven, dokonce jsem zahodila pár mikin a už jsem je skoro nenosila. Takže vlastně nakonec jsem mojí mámě vděčná, že kvůli ní jsem potkala holku, která mi umožnila se mít více ráda, žít s menší zátěží na hrudi a umožnila mi se znovu podívat bez strachu do zrcadla.

**ČASÁK
KASAČ****10. ročník 3. číslo červen 2025**

Šéfredaktorka	Mgr. Monika Sekelová
Redaktoři	Nikol Baracskaiová Nikol Barošová Nela Drahotušská Sofie Hurtová Tereza Hromniáková Andrea Kornasová Lusija Radenkova Natálie Reiznerová
Externí přispěvatelé	Daniel Hranický
Grafická úprava a korektura textu	Mgr. Monika Sekelová
Použité fotografie	Dostupné z: www.canva.com ; www.google.com ; chatgpt.com ; www.instagram.cz/s_robinem ; www.pixabay.com ; www.zskrestova.cz fotografie: Nikol Baracskaiové, Moniky Sekelové
Počet výtisků	0
Web	https://zskrestova.cz/aktivity/skolni-casopis/
Vydává a tiskne	ZŠ a MŠ Ostrava – Hrabůvka, Krestova 36A, příspěvková organizace Krestova 1387/36A, 700 30 Ostrava – Hrabůvka
Cena	0 Kč

**VISIT
KASAČ
ČASÁK
ONLINE**

WWW.ZSKRESTOVA.CZ